

Házael González

Quan llegireu aquestes línies, l'estiu ja haurà passat, encara que segurament tindrem calor per una bona temporada... i ja se sap que per la calor que fa a l'estiu no hi ha res com anar al cinema, a passar una bona estona, i fins i tot a rebre qualche sorpresa interessant de la cartellera, encara que (tampoc ens hem d'enganyar) allò que més ens trobarem serà entreteniment per a tots els públics. Ja se sap, l'estiu és per estivejar.

Com ja hem dit altres vegades, l'estiu és prou interessant quant allò que ens interessa, precisament perquè moltes de les pel·lícules fetes expressament per guanyar taquilla tenen compositors ben professionals, és el cas de, sens dubte, les dues estrelles de la temporada: per una part, *Harry Potter y el Prisionero de Azkaban* (Harry Potter and the Prisoner of Azkaban, Alfonso Cuarón), amb música de John Williams, qui si no, que aquesta tercera vegada ens sorprèn amb precioses i complicades variacions dels ben coneguts temes principals, i amb noves composicions corals que a tothom posen els pèls de punta, tant si el nen mag agrada com si no, és ben segur que la seva música és tot un plaer inoblidable. I per altra part, *Spiderman 2* (id., Sam Raimi), una altra se-

qüela que també millora en moltes coses la seva anterior part, i que torna a tenir Danny Elfman fent melodies arànides i filigranes musicals que semblen teranyines, ja sabem des de fa molt de temps que aquest home és ideal per fer música per a personatges de còmic, així, doncs, no és gens sorprenent que ens hagi agradat de nou. I bé, ja que parlam de seqüeles, en tenim per triar... començant per les pròpiament dites com *Shrek 2* (id., Andrew Adamson i Kelly Asbury, que, a part de les habituals cançons, porta música del sempre benvingut Harry Gregson-Williams, aquell que l'estiu passat ens va delectar a *Simbad, la leyenda de los Siete Mares* (—Simbad, Legend of Seven Seas; Patrick Gilmore i Tim Johnson, 2003—), o una de bona: ni més ni menys que *Dirty Dancing 2* (Dirty Dancing: Havana Nights, Guy Ferland, que porta música d'un compositor brasiler anomenat Heitor Pereira, que ha fet unes quantes feines per a televisió però res important al cinema), que no he anat a veure perquè m'ha faltat el valor... I d'altres més o menys seqüeles, tenim coses com Halle Berry fent de *Catwoman* (id., Pitof, amb música de Klaus Badelt, qui des de compondre la música de *Piratas del Mar Caribe: La Maldición de la Perla Negra* (—Pirates of the Caribbean: The Curse of the Black Pearl; Gore Ver-

binski, 2003—) s'ha convertit en un compositor a tenir en compte) o la bogeria anomenada *La Vuelta al Mundo en 80 días* (Around the World in 80 days; Frank Coraci, amb una com sempre correcta partitura de Trevor Jones), realment a Hollywood no tenen les idees massa fresques darrerament.

Tot això es completa amb dues adaptacions més del món del còmic, una cosa que fa no gaire anys era ben estranya, com *El Castigador* (The Punisher; Jonathan Hensleigh, amb una música prou fluixa i per oblidar ràpidament de Carlo Siliotto), i *Hellboy* (id., Guillermo del Toro, amb un score firmat per Marco Beltrami, qui també posa música a *Yo, Robot* —I, Robot, Alex Proyas, l'adaptació de la novel·la d'Isaac Asimov—). I si hi afegim la darrera, que en realitat va ser una de les primeres estrenes de l'estiu, tindrem el panorama de cinema-crispetes complet: es tracta d'*El día de Mañana* (The Day After Tomorrow, Roland Emmerich), amb una música de Harald Kloser que compleix molt bé la seva feina.

Com podeu veure, l'estiu sempre serà l'estiu, i per això sempre li hem de dedicar una atenció una mica especial, perquè sempre ens podem trobar sorpreses agradables, fins i tot a les pel·lícules que tal vegada no ens fa massa ganes veure, però que potser no en tenim més remei. Així és això d'estivejar... 🎬

